



Sofi

Johanna säger att de ska börja prata om sexualitet, samtycke och relationer.

– Och inte bara idag, säger hon. Skolverket har bestämt att vi ska ta upp temat inom ramen för nästan alla ämnen vi läser.

Sofi ser undrande på sin mentor. Alla ämnen? Ska de seriöst snacka om sex när de har matte? Hur då? Ska de få lära sig att ett plus ett under vissa omständigheter kan bli tre?

– Så vad tror ni att ”sexualitet, samtycke och relationer” handlar om? frågar Johanna och sätter sig på kanten av lärarbänken.

Sofi sänker blicken och försöker att inte synas.

– Det hörs ju! säger Oliver och några fnissar.

– Jaha? säger Johanna. Vad är det du hör för något då?

– Typ att ... om man ligger med någon så har den samtyckt till att ha en relation, säger Oliver och fnissen förvandlas till skratt.

Johanna höjer ena ögonbrynet.

– Jaså, det tror du? säger hon. Men jag har haft sex flera gånger utan att samtycka till någon relation.

– Okej, vår mentor är en slampa, säger Noah och skratten blir ännu högre.

Johanna pekar på Noah.

– Just det där ska vi också prata om, säger hon.

– Slampor? säger Noah förvirrat.

– Nej, snarare tvärtom. Vi ska prata om att visa varandra respekt. Vad är respekt, egentligen? Liam?

Liam harklar sig.

– Till exempel att om jag inte visar Noah respekt så kanske jag får stryk efter skolan.

Noah flinar.

– Rätt svar! säger han.

– Men skulle vi inte prata om sex? frågar Oliver.

– Näää, jag vill slå Liam, inte ha sex med honom! tjuter Noah så högt att hela klassen viker sig dubbel av skratt.

Sofi biter ihop tänderna hårt. Varför måste alla vara så otroligt barnsliga? Och varför kan Johanna aldrig säga ifrån ordentligt? Lektionerna om sexualitet, samtycke och relationer kommer att bli de pinsammaste och stökigaste någonsin. Killarna i klassen verkar mer som om de

går i fyran än som att de ska börja högstadiet nästa år.

Johanna ser på Noah.

– Och varför skulle du inte kunna ha sex med Liam?
frågar hon.

– För att Noah redan är ihop med Shamun! säger Liam
blixtnabbt och får ännu fler skratt med sig.

Sofi sneglar försiktigt mot dem och ser förvånat att Shamun är alldeles röd i ansiktet. Varför blev han så generad? Han kanske inte är van att prata om sådana här saker?

Shamun är ganska snygg. Inte för att det spelar någon roll. Sofi kommer aldrig att kunna bli ihop med någon. Hon vet att hon är ful och hopplös. Och så luktar hon illa, oavsett hur ofta hon duschar, skrubbar sig och borstar tänderna. Agnes säger att det inte är sant, men någonstans djupt inuti vet Sofi att Agnes måste ha fel. Det går liksom inte att tänka sig att mobbarna bara skulle ha kunnat hitta på allt det där utan någon som helst anledning. ”Ingen rök utan eld”, brukade gammel-farmor säga.

Fast allt har förstås blivit mycket bättre nu, sen Agnes kom. Som genom ett mirakel började hon just i Sofis klass och vips var Sofi inte ensam längre. Och när hon inte var ensam, var det tydligen inte lika kul att mobba henne. Dessutom verkar många i klassen gilla Agnes.

Varför är det så, egentligen? Varför gillar de Agnes som kommer ny till klassen, säger rakt ut vad hon tycker

och dessutom bor med sina två pappor? Inte ens *det* blev hon retad för! Hon bara klev in i klassrummet och alla var snälla mot henne redan från början. Är inte det verkligen ett bevis för att allting på riktigt är fel med Sofi? Att hon faktiskt luktar på ett sätt som hon själv inte känner och att hon är dum och ful? Det sticker i huden när hon tänker på det och hon önskar att hon kunde gå hem och skrubba sig hårt med duschborsten över hela kroppen, riva bort det äckliga. Men det är bara förmiddag och flera lektioner kvar. Och just idag, när Johanna har bestämt sig för att prata om superpinsamma saker som sex och samtycke, är Agnes dessutom sjuk. Bänken bredvid Sofis är tom.

Agnes hade feber och ont i halsen redan igår kväll, så Sofi var inte precis förvånad när hon fick meddelandet i morse, men det gör ju ingenting lättare. Nu är det bara att hoppas att Agnes har smittat ner henne så att hon också när som helst får ont i halsen och måste gå hem. I väntan på att viruset ska sätta fart gäller det att sitta igenom sexpratet så stilla och osynlig som möjligt.

– Ni har säkert hört talas om samtyckeslagen, säger Johanna. I praktiken innebär den att du är skyldig att ta reda på om den du vill smeka, kyssa eller ha sex med verkligen också vill det. Det räcker inte att efteråt säga att ”jamen hon eller han sa ju inte nej”, för har hon eller han inte tydligt och klart sagt ja, så kan du ha gjort dig skyldig till våldtäkt.

– Men, säger Oliver, hur vet man det? Alltså, om hon inte vill, men inte talar om det? Hur ska man kunna veta det då?

Sofi tittar försiktigt upp lite. Ingen skrattar nu. Oliver undrar på allvar.

– Du måste fråga henne, säger Johanna.

– Men det är ju aspinsamt!

– Då får du vänta med att ha sex tills du är mogen nog att fråga, säger Johanna.

– Hinner du mogna tills du fyller femton, Oliver? frågar Noah retsamt. Du har bara lite över två år på dig, så bäst att öva!

Det kommer något enstaka fniss, men de flesta ser fundersamma ut.

– Jag tror att många vuxna män också tycker att det där är väldigt svårt, säger Johanna.

– Vadå, gäller det inte för tjejer också? frågar Louise.

– Det är klart att det gör! säger Elise.

Johanna nickar.

– Det gäller för alla. Men det finns en massa gamla dumma skrönor om att en tjej säger nej fast hon egentligen menar ja. Det är nog därför många vuxna män har lite blivit osäkra nu. Och i så fall är det ju på tiden att de fattar att nej faktiskt betyder nej.

Sofi slappnar av lite. Tramsandet blev oväntat kortvarigt och de flesta verkar faktiskt vilja diskutera på riktigt. Sofi säger inget, men hon lyssnar. Och hon hoppas

att det där med att visa varandra respekt ska sjunka in lite. Att i flera år hålla på med att kalla någon för ”stink-Sofi” måste väl vara precis tvärtom mot att visa respekt?



När det blir lunchrast vet hon inte riktigt hur hon ska bära sig åt.

Agnes brukar gå och sätta sig med Alice, Maja och Maryam och då brukar Sofi bara följa efter och sätta sig vid samma bord, längst ut på hörnet bredvid Agnes. Men hur ska hon göra nu? Sofi blir stående med sin bricka mitt i matsalen medan hon funderar. Då kommer någon och stannar vid sidan av henne. Det är Liam. Sofi håller reflexmässigt undan brickan, eftersom flera i klassen tycker det är jättekul att välta hennes glas eller slänga iväg en potatis. Eller helt enkelt bara smälla till brickan underifrån så att hon tappar allting i golvet.

– Agnes är inte här, va? säger Liam. Du kan sitta med mig, om du vill.

Sofi tittar förvånad på honom. Driver han med henne? Hon låter hastigt blicken svepa runt matsalen. Vad är det frågan om? Står det några och kikar någonstans? Har de förberett någon fälla? Men Liam ler snällt och gör en gest bort mot långväggen där han brukar sitta med

Oliver och några andra.

– Där, säger han.

Har Johannas prat om respekt redan fått effekt? Är det möjligt?

Hjärtat slår tydligt i bröstet när hon nickar.

– Okej, tack, mumlar hon.

– Vad bra, kom! säger Liam och börjar gå som om det var världens självklaraste sak.

Det hårda linoleumgolvet känns plötsligt som skumgummi under Sofis fötter. Mjukt och ostadigt. Hon ser sig misstänksamt omkring när hon närmar sig bordet där flera andra i klassen redan sitter. Noah lyfter lätt på huvudet i en sorts hälsning.

– Tja, Sofi! säger han.

Sofi väntar på fnissen. Men det kommer inga. Shamun tuggar mat och Vera och Louise ser lite konstigt tillknäppta ut. De är såklart förvånade. Att Liam säger till Sofi att hon kan sitta vid deras bord måste vara årets märkligaste händelse.

– Hej, säger Louise efter några långa sekunder.

– Hej, viskar Sofi.

Halsen är torr och ordet går knappt att få fram.

– Gillar du fisk? frågar Liam.

Sofi tittar oroligt på de andras tallrikar. Kanske sitter de där med knäckebröd och morötter? Men nej, Noah, Shamun och Louise har alla tagit både fisk och potatis och Liam har även hållt på ordentligt av gräddfilssåsen.

Så det kan inte vara fel.

– Mm, säger Sofi. Om den ... inte har ben, alltså. Jag menar, jag gillar den här fisken.

Det känns som om hon babblar hej vilt. Men Liam ler och nickar.

– Jag med, säger han.

Sen fortsätter han prata med henne. De andra börjar också prata igen och ingenting verkar konstigt. Förutom att det förstås är just det. Helt obegripligt, till och med!

Men Sofi försöker slappna av. Liam har fina ögon som glittrar när han ler. Han berättar om båtsemestern han och hans familj var iväg på i somras och Sofi försöker nicka och säga "oj" och "jaha" på rätt ställen samtidigt som hon tuggar och sväljer och anstränger sig för att inte råka säga något med munnen full av mat. Tänk om det där gröna i gräddfilssåsen fastnar på tänderna? Bäst att le med stängd mun tills hon har fått en chans att kolla.

Är det så här det är för de andra i klassen jämt? Att de sitter avslappnat i ett gäng och pratar och skrattar och äter? Skulle alla dagar kunna vara så här?

När tallrikarna är tomma går Liam tillsammans med Sofi till disken och sen vidare ut på gården. De andra går åt lite olika håll, men han stannar vid hennes sida.

– Det måste vara tråkigt för dig när Agnes inte är här, säger han.

– Ja, jo ... det är klart, säger Sofi även om hon inte vet om hon verkligen tycker det just precis nu.

– Fast bra för mig, säger Liam och ler så att ögonen glittrar extra mycket.

– Va? säger Sofi.

Hon hör hur dumt det låter. Men vad ska hon säga? Vad menar han?

– Ja, nu fick jag ju äntligen chansen att snacka lite med dig, säger han. Det är mycket svårare när du är med någon hela tiden.

Sofi kisar lite, som om hon skulle kunna se honom bättre då, se in i huvudet på honom, men det hjälper inte. Vad pratar han om?

Han harklar sig. Som om han var generad. Men varför skulle han vara det?

– Alltså, du fattar väl? säger han. Jag har gillat dig jättelänge, men det har aldrig blivit något bra tillfälle att säga något, så jag tänkte att nu när du var ensam så ... *go for it*, liksom.

Det känns som om hjärtat stannar till i kroppen och står alldeles stilla i flera sekunder. Sofi ser sig om, som om det skulle smyga omkring någon med en kamera, men ingen annan är i närheten. Hon harklar sig.

– Eh ... Det hade jag verkligen ingen aning om, säger hon.

Lät det jättedumt? Men vad skulle hon annars säga? Vad skulle Agnes ha sagt?

– Jag brukar försöka stoppa de andra när de säger taskiga saker till dig, har du inte märkt det?

Sofi drar in händerna i ärmarna, det sticker mer i huden när han säger så där. Men han ser allvarlig ut.

– Inte precis, mumlar hon. Men du kanske inte har sagt det så att jag har hört. Jag brukar ... typ liksom stänga av och bara vänta på att ni ... eller de ... ska sluta.

– Jag tror inte att de menar så illa egentligen, säger Liam. Det är som att de fortsätter av gammal vana, bara. Om du blir ihop med mig så förändras allting direkt, det lovar jag.

Sofi tittar häpet på honom. Har hon blivit smittad av Agnes utan att hon märkt det? Har hon så hög feber att hon börjat hallucinera?

– Vill du det? frågar Liam. Bli ihop, alltså?

Hon pressar in naglarna i handflatan så hårt att det svider, men Liam står kvar med sin frågande, snälla blick riktad mot henne. Det är på riktigt.

– Kanske ...? säger hon.

– Kom, säger Liam och räcker handen mot henne.

Det är verkligen som en dröm, men hon känner hans fingrar sluta sig om hennes när hon tar hans hand och han drar henne med sig tillbaka genom dörrarna till matsalsbyggnaden och in på en av toaletterna i den stora hallen. Där låser han om dem och vänder sig sen mot henne.

Sofis hjärta slår så hårt att hon tycker att det borde

synas utanpå. Hon hör blodet pulsera. Swosch, swosch, swosch, låter det i henne. Vad ska han göra? Vad vill han?

– Får jag krama dig? frågar han.

– Eh ... okej, mumlar hon.

Liam lägger armarna om henne och drar henne tätt intill sig. Hon har aldrig blivit kramad av en kille förut. Bara av mamma, pappa och Agnes. Fumligt kramar hon tillbaka och undrar samtidigt hur hårt man brukar hålla när man kramar någon. Tycker han att hon kramar mesigt? Doften som fyller henne är främmande. En annan människa.

Han släpper henne och tittar i spegeln ovanför handfatet.

– Kolla, vi passar jättebra ihop, säger han.

Det gör de faktiskt. Om man inte visste hur allting är, vem Sofi är och vem Liam är, så skulle man tro att de passar ihop. Sofis ljusbruna, lockiga hår är bara en liten aning mörkare än Liams. Fast väldigt mycket längre och uppsatt i en hästsvans. De är nästan lika långa också och Sofi har en blå hoodie som är fin mot Liams mörkröda. Hon ler mot spegelbilden, känner en ilning av oro när hon minns det gröna i gräddfyllsåsen och lika stor lättnad när hon ser att det inte sitter något på tänderna. Men lukten då? Känner han inte den? Kanske finns den inte, i alla fall? Kanske har Agnes haft rätt hela tiden?

– Jag vill kyssa dig, säger Liam. Får jag det? Om du gillar det, så kanske du kan bestämma om du vill vara ihop sen?

Kyssa? Här?

Det var kanske inte så Sofi hade tänkt sig den första riktiga kyssen. Men å andra sidan hade hon för typ en halvtimme sen varit ganska säker på att det aldrig skulle bli någon kyss alls för hennes del, så ... allt har tydligen förändrats. Det här är kanske hennes chans?

- Okej, säger hon.
- Säkert? säger Liam.
- Mm, säger hon. Om du vill.

Han lägger händerna om hennes axlar och vrider henne mot sig.

– Du är så snygg, säger han. Jag gillar inte tjejer med en massa smink och kladd. Du är fin och naturlig.

Sofi känner att kinderna blir varma. Undrar om hon är lika röd i ansiktet som Shamun var på lektionen? Hon vågar inte kasta en blick mot spegeln för då kanske förtrollningen bryts. För det är ju så det är. Som en förtrollning.

Liam drar henne lite närmare och sen trycker han munnen mot hennes. Läpparna är så mjuka. Hon anade inte att de kunde vara så mjuka, varma och fina. Hon vet inte vad hon ska göra, men han visar henne genom att öppna munnen lite, lite och så möts deras tungspetsar och Sofi blir alldeles yr av smaken av honom. Kan hon bli kär i Liam? Kan det vara så bra? Så lätt?

Luften känns sval mot hennes ansikte när han backar ett steg. Hans blick är lite konstig. Hon vet inte riktigt vad

den betyder. Det ser ut som om han tvekar ett ögonblick. Men sedan låser han plötsligt upp dörren och svänger upp den på vid gavel.

Utanför står Noah, Shamun, Vera, Louise, Maja, Alice och bakom dem ännu fler från klassen. Ett våldsamt jubel med visslingar och applåder bryter ut.

– Samtyckte hon? ropar Noah.

– Ja, för fan! ropar Liam tillbaka och luften är full av skratt och rop.

– Jag har minttuggummi! hojtar Vera. Om du vill få bort smaken!

Sofi försöker andas medan insikten landar och det bränner som eld inuti henne.

Hur hade hon kunnat vara så dum?

Hur kunde hon gå på det?

Det var helt rätt åt henne! Så korkad och värdelös och äcklig kan ingen få vara ostraffat!

Och det värsta av allt är att hon inte kan hejda tårarna. Det var jättelängesen, flera år, som de lyckades få henne att gråta. Hon hade lärt sig stänga av och härda ut. Vänta medan det passerar. Stanna innanför sitt skal och bara låta dem hålla på. Men nu var det sprickor i skalet. Kanske på grund av Agnes. Hade inte Agnes kommit och saker börjat förändras så hade hon aldrig någonsin gått på den här bluffen.

– Vad lipar du för, stink-Sofi? ropar Louise. Du samtyckte ju!

Sofi stapplar iväg genom hopen av klasskamrater, mot dörrarna och vidare ut på gården. Hon tänker inte stanna en sekund till. Först är hon på väg att rusa direkt hem, men sen inser hon att hon måste ha mobilen och sin väska med nycklarna och hon springer till personalrummet samtidigt som hon försöker få tårarna under kontroll.

Johanna ser förskräckt på henne när hon snörvlar fram att hon känner sig jättesjuk och måste ha blivit smittad av Agnes.



Tjugo minuter senare är hon hemma. Det är tyst och tomt i lägenheten. Sofi går in på sitt rum och bestämmer sig för att aldrig någonsin sätta sin fot i skolan mer. Skammen svider som om någon hade pressat citron i ett öppet sår.

Hon hatar dem. Det var länge sen hon kände det så starkt. Det skavande, vassa, glödande och brännande hatet. Det gör ont, men inte lika ont som förnedringen och ledsenheten. Hatet bär henne över förnedringens stormande hav.

Efter två timmar kommer mamma hem. Sofi drar täcket över huvudet och säger att hon mår jättedåligt.

Mamma kommer med Alvedon och febertermometern, men då låtsas Sofi sova. Eftersom hon ligger fullt påklädd under täcket är antagligen kinden alldeles het när mamma smeker den. Sofi blundar och lyssnar medan mamma tassar ut ur rummet igen.

Hon tänker på den hårda borsten i duschen. Att hon ska gå ut i badrummet och borsta och borsta till skinnet går sönder och smärtan bränner bort allt det andra. Sen, när mamma har gått och lagt sig, då ska hon göra det.

Det är mörkt utanför när mobilen börjar vibrera. Den surrar och surrar. Sen tystnar den en stund innan den börjar igen. Sofi viker täcket åt sidan och drar till sig telefonen. Det står ett nummer på skärmen som hon aldrig har sett förut. Någon som bara vill sälja något skulle ju inte ringa om och om igen, så det måste vara viktigt. Telefonen slutar vibrera och det står ”tre missade samtal” på skärmen. Visst kan man väl söka på numret och kolla vem det tillhör?

Sofi sätter sig upp och tänder lampan. Från vardagsrummet hörs ljudet från teven. Det låter som nyheterna. Just då börjar mobilen surra igen. Samma nummer. Hon trycker på luren.

- Hallå?
- Åh, hej? Jag trodde inte du skulle svara. Lägg inte på!
- Va? Vem ...?
- Det är jag, Liam. Lägg inte på!

Hatet blossar till. När ända upp i halsen och vinner över skammen.

– Varför då? fråser Sofi. För att så många som möjligt ska hinna koppla in sig och höra, eller vad?!

– Alltså, det är bara jag, säger Liam.

Tystare nu. Sofi säger ingenting. Hon håller tummen alldeles över den röda luren för att kunna lägga på inom en millisekund.

– Jag ville bara ... säga att jag är ledsen, säger Liam. Alltså, det var verkligen skittaskigt gjort. Jag skulle aldrig ha gått med på det, men det var Noah och Vera som ... ja, alltså, det var bara en grej de kom på.

– Så synd om dig då! säger Sofi vasst.

– Äh, alltså, nej, såklart inte, men ... jag ville bara säga att jag gillade det på riktigt. Att kyssa dig, menar jag. Jag har aldrig kysst någon tjej, faktiskt, fast det visste ju inte Noah och de andra. Och ett litet tag tänkte jag bara ... strunta i dem. Alltså, säga åt dem att typ dra åt helvete, men ... så vågade jag inte.

Sofi minns den konstiga blicken. Som om han tvekade. Hon drar in andan.

– Fuck off, säger hon.

Sen trycker hon på luren och samtalet bryts.

Men när hon kryper tillbaka ner i sängen gör det inte riktigt lika ont längre. Hon ska nog inte skrubba sig med duschborsten ändå. Och kanske går hon till skolan igen. Om några dagar, när Agnes är frisk.

Mobilen surrar till igen. Den här gången är det ett sms.
Bara ett ord.

Förlåt

Sofi lägger mobilen på nattduksbordet och släcker lampan. ●